AGNES KAUTS
HÔISLEHIST LENNOK

H-ra Aavikule
Autor
17. II. 19.

HÔISLEHIST LENNOK

Agnes Kauts.

Hõislehist Lemmek.

Luuletused.

1919.
Õppurite Eneseharimise Rühma kirjastus
№ 10.

Kirjandusmuuseum
J.A. 179
Arhiiv

Pühendet
Ally'le.
Autor.

Lessòna.

Armastus ja Surm – ainukesed põhifaktorid inimese elus! Viimne – see jäägu raukadelle, elatand eidekesile, sest tema asukohaks on vanade ajukoopad. Noored tunnistavad ainult Armastust. Nende iharates ajudes sünnivad tormised hümnid hendi jumalalle – Kirele. Ei neil ole tarvis ehitada marmorist templid ega kullast altarisi hendi käskijalle – Armastuse ja Nooruse Vaimustusega täidetud südamest on küllalt tema asukohaks. Keda meist, noorist, poleks võlund iharad suudlused, kelle tegusid poleks juhtind kõike-võitev janu omase olevuse järele, kelles poleks põlend Armastuse punane leek? Kuid nii tugev, nii võimukas ja kõiki tõkkeid võitev, nagu järgnevate luuletuste autoril, pole ta vist kellelgi meist. Ja selles tema oba-

tu õnn, äravalitavus!.. Mis tähendab selle haruldase õnne kõrval nende arvamine, kelle ajusse ei mahu Nooruse Vaimustus ja ebamaine Kirg! Las surmahirmus vanakesed kirikupinkidel kahetseda nuttes hendi patte, – las kirvitavad neid, kelle kivinend ajud võimetud vastu võtma looduse väärikamaid ande – hõrnu tundeid. Me, noored, teenime aga haruldase kindlusega hendi jumalat, laulame hümne hendi kõigevägevamale, kihutades hõiskarikaést lennokil Armastuse lõputut merd mööda. Purjedeks on meil kroonilehed, teejuhiks Kirg, teeka tõukamas Nooruse Vaimustus!

A. J.

Vzel kord. 1, 2, 3.

1

Pää kuuma suran krüsanteemi kimpu,
ja meeli valdab suudlus hõrn, mis andsid,
kui võitlil maitsis kevadilu.

Pää kohal longutavad valgeid hõisi
metsroosid paendavad, kui naiste kehad
täis andumust ja ihade ekstaasi.

Ja halasti, kesk kerget nümfi tantsu
taas andusin su hõrnul kaisutusil,
ja suudlesin su huuli sügisküllani,

kui uppus hommik sirelitelas udus.

2.

Sind ootsin hõbelokilise põõsa varjus.
Sa tulid. Naerdes kätele mind tõstsid
ja kiirelt üle põuast kärvand rohu jooksid,

et imestanult vahtima jäi väike karjus.
Mul minnes kõrva kiirest sosistid
ja joobunult, kui hull, mu kuumi huuli suudl.

Sul kaelas rippusin nii väike, nõrker naine;
ja lõõskav päike kuldas juuksed pehmed,
mis lahti kiskunud su valged, karmid sõrmed.

Siis minagi ei suutnud olla enam kaine!

3.

Sääl all, kus pajud külma varju heitsid
kalmhõistest ehk tõugiten,
südpehmed käed mul kaela ümber põimsid.

Sääl haaras mindki veel kord armu nõrkus,
sappõ hinge, südant närib lahkus,
hend leidsin sinu kaisutuste peidus.

Siis hallik tükki voolas hõbevüne,
ja kumardusid berberitsid
täis marju punaseid, kui lepatriine.

Heradet måletades.

Kus punamarjaline kattis kirsipuu
meid kuuma päikse kurja vaate eest,
sääl ulatin sul' aralt roosa suu.

Meid lämmatada tahtis lõhnaving,
mis laotasid roosid, maasikad
ja tasa juttu vestis kuusingring.

Siis kumbki meist ei enam hoida suutnud,
et mäletada helget kevadet.–
Kuis oli nüüd kõik nõnda muutund!

Meid püüana jo haarand õhtuving.

Ballil.

Viiulid vinguvad. Viiulid vinguvad...
Põlevad silmad ja hõljuvas valsis.
Otsin teid, otsin teid väikesed jalad.

Kadunud, ah kadunud, ei leia, ei leia,
kirjus konfetimeres uppunud kõik!
Saaksin, ah saaksin su juurde hend peita.

Tipivad jalad ja säravad silmad.
Keerlevad, veerlevad siledad daamid,
tüütunud kahvatus puuderdat näol.

Viiulid vinguvad. Viiulid vinguvad...

Suvi-idüll.

Lautuksest pistab välja musta pää
üks kirju lehm, ja noolib selga –
tal olla üsna mõnus, hää.

Kuid õuel jookseb karjus piitsaga,
tal mõnitades tõmbab mööda selga,
et jooksma pistab kirjak hirmuga.

Maanteel ju sammub kari nüüdki:
ees lambad, noored, nagu nunnad
end hoidvad häbelikult eraldi.

Neil järel lehmad lolli nägudega,
kui lahtipäästet põrgu laudast,
kus oli palju sooja auru, virtsa.

Tal parmud käivad parves kallale.

Hommik

Looklevad leegid, kui sinised nõiad.–
Virvendab kuld, nagu kollane tuli.
Marmor ja purpur ning nõiduvad viled.–
Lampide punane tuli
Roosatas valged kolonnid ja kujud;
Lillakas valguses keerlevad rohekad jooned.

Läbi briljantvõrgu roosatas ida...
Kustuvad kirglikult säravad silmad;
Nurkasse tormavad nised ja kujud.
Lampide punane tuli
Kustus, ja haiglaselt tõstab veel kuli
kaminas punane leek ja halli tuhka raugeb

La solitude.

Hallikas õhtus
Mu mõtted roosad,
Ja kauges udus
Valbe „Itaalia".

Kirglikult tulelt
Veerevad leegid.
Aidus, alleedel
Lõhnab ja rohust.

Hallis vaalsus
Perlmutterkõhus
Maalib pitsihõrsi
Kahvatu kevad.

Hallikas õhtus
Mu mõtted roosad,
Ja kauges udus
Valbe „Itaalia."

Juuni 38.

Jaani öö.

Hend kirju hõitemerele pistsin,
kui otsisid mind kasteheinast,
pääsupärg, mis jaanilillest põimsin.

Mind konnad väiksed hirmutasid,
ja ehmunult ma kiirest tõusin,
kui rohus läiksid jaaniussid.

Sa peole hulgana neid kogusid
ja vallatult mul juuksissegi panid,
et ametüstena nad läiksid.

Siis olin uhke nagu kuninganna.

Hommikuul

Kaks päikse kiirt on tunginud me tuppa
Ja mängitledes suudlevad buketti;
Mis noppisin, kui päike kuldas päeva.

Siis oli hommik veel, kui hõitemeres,
Su ees ma jooksin, jooksis sirelkimp
Ja põsed leekimas, kui loodetules,

Ma veres teesin meeletumaid ihad,
Ja aina vargsi piilusin su huuli;
Mis olid punased, kui kirsid.—

Kuid nüüd mill vaatlen kiirte mängu hõitus
Sind suudelnd olen tuhat korda — võites!

Laastet aid:1,2.

1.

Jo õuna aeg! puid laastatakse viljast,
ja kollapuult, mis hiljuti veel rohe
ei paista enam ainust õuna haljast.

Jo õuna aeg! puud mahajäet ja tühjad,
ja poosilt kadund jaanimarjad hõrnad,
mis olid punased kui keedet vähjäd.

Hoivalal sõitvad voorid linna poole,
Ja korjst meles-saada hulka kasu,
sest koormaks palju õunu, pirne, ploome.

2.

Pilk kündub aial mahajäet ja tühjal;
Siidloorina mind valdab mälestus
neist ilusaist, neist soojest suvipäevist,

kui punetasid moonid peenrail, vaasis
resedad, levkoid õhtul vasta võtid
mind huimastava lõhnade ekstaasis.

Ei eal ma suutnud ühtegi neist noppi,
et ehti rinda punetaval kroonil.
Ah, kuidas armastin siis igat ühte

teid moonid, astrid, levkoid väiksesaias!

Sügismeele olu.

Mu tuba on täis sügis-kollast leina.
Palm nurgas valgel alusel on norgus,
Ta oksad hõnalt kaelustavad seina.

Ja Aphrodiite kuju püüab ikka
veel vargsi heita pilku peeglihõppe;
Ta ümber vaasid hilislilledega.

Ning seinal sügismaastik õ. la. Vägi,
kus vahelduvad värvirikkad põllud,
ja taga foonil sinindus mägi.

Ent tuiskab vastu akent sügispärle.

Selde-Tamare:

Selde-Tamare, Selde-Tamare,
Sa õnnelik!
Mu noorukene sõber, armuke
Nii süütu sa.

Su mustad juuksed, su valged rinnad
Mind võluvad.
Su peale mõtlen sagedasti öib,
klaasselgeil öil.

Selde-Tamare, Selde-Tamare,
Kas oled sa
Mu noorukene sõber, armuke
veel minu sa?

Ma käisin üksi, ma käisin üksi
Nii mahajäet.
Siis tulid sina, tilluke, kui hiir,
kui päikesekiir.

Selde-Tamare, Selde-Tamare!
Siis kadus piir.
Mu noorukene sõber, armuke
Mu sinisilm!

Me võitlesime, me võitlesime –
Ei võitnud me.
Siis tallasime jalge alla kõik
Ja – võitsime.

Selde-Tamare, Selde-Tamare,
Sind armastan.
Mu nåkikene süüta, valge
Sind harrastan.

Aed oli hõrtes, aed oli hõrtes
Kui tulid sa.
Kõik seišab raagus, ei paista päike,
kui puudud sa.

Epigramm.

Silmi all sinised viirud,
Koltunud, kortsunud näol
istud kui mõnitus.
Määrata vastikus valdab,
Veresse värina maldab
Vimmas ja küürakas selg.
Hambad nii sõredad, mustad;
Silmad sul jälgid, kui maod...
Kadunud kõik illusioonid
Kutsutud esile sõrmil,
pikil, hõrnpeenil ja valgeil
viiuli sirgetel keeltel.

Hinge jäänd külmus ja põlgus.
Mets magab tühi ja raagus
nagu su rapene hing:
Kaugele kolletis kasi
Sinna, kus kustunud tulel
kavalalt kõrvetab Paan!

Kaareilustus ja esitelt K. Kesalt